

BEVROREN HAAT

Armand Dechesne zag er best aardig uit, destijds. Zijn jeugdpuistjes waren, althans op de doorgaans zichtbare delen van zijn lichaam, voorgoed verdwenen. Zijn kin was minstens zo glad als die van de homo-boys die in soapopera's jaar in jaar uit fungeren als de vertrouwensman van de diva. Zijn kleding leek nog om de etalagepop te zitten. Zijn haar was keurig in een krul gevet. Armand was niet zo oud dat hij enkel die vrouwen kon bekoren die de hoop op een echte liefde al hadden opgegeven en de advocaat die naast hem zat was zo bekend dat het niet minder bekend was dat Armands bankrekening toereikend moest zijn om meer kieskeurige vrouwen over de streep te kunnen trekken. Tijdens het voorarrest in de gevangenis had Armand veertien huwelijksaanzoeken gehad.

Toch had officier van justitie mr. P.D.K. Upfield tijdens het proces bij elke oogopslag van Armand een haast niet te onderdrukken neiging om te gaan kotsen.

Het was ook niet gering wat Armand gepresteerd had. Voorzover Upfield had kunnen nagaan was Armand op zijn zeventiende aan zijn "carrière" begonnen, waarbij hij mejuffrouw Vernon als opstapje had gebruikt.

Mejuffrouw Vernon, 78 jaar oud, woonde in een klein appartementje en koesterde in stilte haar rijkdom die zij, alsof zij het een toevallige inbreker niet al te moeilijk wilde maken, bewaarde in een grote kist onder haar bed. In een stad waar per dag 249 aangiftes van diefstal werden gedaan was de kans op een toevallige inbreker weliswaar klein, maar Armand had niets met toeval te maken gehad. Hij had geweten waar de kist stond en wat er in zat. Hoe makkelijk zou het voor hem geweest zijn, had Upfield bij het begin van het proces betoogd, om te wachten tot juffrouw Vernon haar appartement had verlaten om bij de buurman een kaartje te leggen, zoals ze altijd had gedaan tussen twee en vier in de middag, en er dan stillletjes met de buit vandoor te gaan. Maar Armand had gewacht tot ze weer terug was en had haar met een bijl in mootjes gehakt.

In de twaalf jaar daarna had Armand met zijn bijl een spoor door het land getrokken. Twaalf jaar lang hadden de mensen van de technische dienst benen en botten bij elkaar moeten zoeken. Eén keer hadden ze zoveel stukken gevonden dat ze ruzie kregen bij het in elkaar leggen van de puzzel. Pas na twee dagen was men erachter gekomen dat het om een compleet echtpaar ging.

Staten waar de doodstraf nog niet was afgeschaft had Armand vermeden en, al wist iedereen dat hij minstens 40 mensen op zijn geweten had, de rechters hadden slechts 8 van de 114 aanklachten ontvankelijk verklaard, inclusief een geval van door rood licht rijden. Met deze rechter, mr. J. Everett H. Mooney over wie elke twijfel omtrent zijn sexuele geaardheid door de liefkozende blikken die hij in de richting van Armands vette kopje wierp, weggenomen was, kon dat te weinig zijn gebleken voor een veroordeling.

Maar Upfield haalde alles uit de kast. Twee dagen voor het vonnis liet hij een gerucht over Mooney's uitspattingen in een homo-bar uitlekken naar de pers zodat Armand, ondanks zijn vette kop en dure advocaat, 99 jaar onvoorwaardelijk aan de broek kreeg. Wel kreeg Armand de toestemming om, voordat hij achter slot en grendel verdween, te trouwen met een donkerblonde spetter die zich Tracy noemde en die als mevrouw Dechesne op haar beurt weer toestemming kreeg om twee keer per jaar, met de kerst en, naar keuze, op Armands dan wel op haar verjaardag, in de isoleercel met Armand te rollebollen zonder toeschouwers. Upfield vond dat al te mild, maar troostte zich met het idee dat Tracy de gelegenheid om met haar held te stoeien ongetwijfeld zou laten schieten nadat de Black Angels van blok C Armand zouden hebben ingewijd. Upfield was er zeker van dat Armand in de gevangenis zou wegwijnen in het besef dat zijn vrouw van zijn zuur bij elkaar gehakte geld dure auto's en gretige vriendjes zou onderhouden. Zichzelf dichtte Upfield een grote kans toe op de senaatszetel die binnenkort vrij kwam.

Zoals zo vaak kwamen Upfield's voorspellingen uit. Twee weken nadat hij in de senaat was gekomen, las hij in de krant dat A. Dechesne, massamoordenaar, in de gevangenis was mishandeld (lees: meervoudig verkracht) en ter eigen bescherming werd behandeld in een isoleercel. Een ijverige reporter had mevrouw Dechesne, na een zoektocht door hotels en clubs, weten te vinden en had haar gevraagd of zij van plan was haar man te gaan opzoeken. Tracy deelde mede dat zij zich wat slapjes voelde en waarschijnlijk niet in de gelegenheid zou zijn om die 'arme Armand' te bezoeken. Op de foto, die ergens in een nachtclub genomen was, zag zij er inderdaad moe uit. En, o ja, zij wilde elk gerucht dat zij aids zou hebben met kracht tegenspreken. Haar relatie met die arme Armand was vanaf het begin zuiver platonisch geweest.

Wanneer zijn secretaresse zijn agenda door elkaar had gehaald, of zijn vrouw het eten niet op tijd klaar had, of een journalist vragen stelde die tevoren niet waren doorgesproken, dacht Upfield steevast met voldoening terug aan het proces-Dechesne, rechter Mooney en die lieve Tracy. Tenzij hij ooit het Witte Huis zou kunnen binnentrekken zou de zaak Dechesne zijn grootste succes blijven, daar was hij zeker van.

Die zekerheid duurde anderhalf jaar.

Upfields wereld begon te verbokkelen toen een journalist hem tijdens een persconferentie vroeg of hij het ermee eens was dat Armand Dechesne zou worden ingevroren. Hoewel hij de vraag niet begreep, beschouwde hij elke wijziging in Armands lot als een aanval op zijn succes. Zijn wedervraag aan de journalist luidde: "Waa... Waa... bedoel u...?"

Nou, legde de journalist uit, Armand had het na anderhalf jaar zigzaggen tussen de 'bunk' van Washington 'Big Mama' Moe en het eenzame bed in een cel van twee bij drie wel voor gezien gehouden en

had zich vrijwillig aangemeld voor het experiment van ene dr. Selkin. Die zou hem invriezen en het nageslacht zou Armand dan later ontdooien. De diepvrieskist zou in de isoleercel blijven staan en Armand zou honderd jaar na zijn veroordeling als een vrij man ontwaken.

Het was maar goed dat Upfield persconferenties altijd zittend afwerkte. Wel rekte hij zich wat verder uit. Ook vielen zijn ogen dicht.

Hij was nog niet van de hartbewaking af of Upfield begon te lobbyen. Hij belde al zijn vrienden in de senaat en daarna al zijn vijanden. Er werd wat afgelachen over de telefoon maar in de gesprekken bleek dat noch vrienden noch vijanden de verwachting hadden dat Upfield in staat zou zijn een vrienden- of vijandendienst te retourneren.

Daarna belde Upfield, inmiddels weer thuis, alle traceerbare familieleden en kennissen van Armand's erkende en niet-erkende slachtoffers. Zo bleek de buurman van juffrouw Vernon nog te leven, en die stelde voor om een comité op te richten. Een goed voorstel, vond Upfield en hij zei het in overweging te zullen nemen.

De volgende dag stond er op alle voorpagina's de hartekreet:

"RED ARMAND!!!"

met daaronder de sub-kop:

"Comité wil levensgevaarlijk experiment verbieden"

Dat het comité zich sierde met de aanduiding COMITE GERECHTIGHEID VOOR ALLE SLACHTOFFERS VAN ARMAND DECHESNE, kwam in het artikel minder tot zijn recht dan de stelling dat de overheid een niet onbekende massamoordenaar wilde blootstellen aan een 'levensgevaarlijk en onmenselijk' experiment. Upfield had na een uitvoerige bestudering van de jurisprudentie geen betere benadering weten te bedenken.

Omdat de zaak onmiddellijk doordrong tot praatprogramma's, borreluurtjes en nachtelijke gesprekken tussen huwelijkspartners, hadden zich binnen twee weken nog meer comités aangediend, pro of contra of met pro-èn-contra nuances. De kopstukken die zich in de discussie mengden waren er echter vrijwel

allemaal voor om het experiment door te laten gaan. Zo schreef de in vakkringen beroemde criminoloog professor dr. J. Julian Heli in een in vakkringen zeer gerenommeerd maandblad voor juristen:

" Welke straf past beter in ons rechtssysteem - hetwelk altoos te laat in werking treedt om te voorkomen en waarvan de grondbeginselen het niet toestaan om te straffen uit wrake?

De moordenaar, hij die de ergste straf verdient, wordt in een diepe slaap gebracht en zit of ligt in serene rust zijn straf uit. Daarna kan hij gelouterd zijn leven hervatten zonder gekweld te worden door het idee dat het rechtssysteem hem de beste jaren van zijn leven heeft ontnomen."

Omdat het zo'n gerenommeerd blad was, nam nauwelijks iemand kennis van professor Heli's overpeinzingen, maar andere deskundigen stapten naar minder gerenommeerde bladen. In *Times Magazine* stelde de ontwikkelingspsycholoog Brain Baigrie dat criminaliteit erfelijk was doch remedieerbaar. Dat betekende, voegde hij er ter geruststelling van de door zijn woordkeus onthutste interviewer aan toe, dat het onder controle gebracht kon worden zelfs nadat de eerste symptomen van de ziekte zich hadden geopenbaard. Volgens Baigrie leed Armand aan een erfelijke ziekte die nu nog niet genezen kon worden, maar over 100 jaar ongetwijfeld wel. Het leek Baigrie dan ook een goed idee om maar meteen alle gevangenen in te vriezen.

Dergelijke ideeën werkten stimulerend. Een deskundige rekende *Newsweek* voor dat, ondanks de hoge aanloopkosten die er aan het invriezen en bewaren verbonden waren, het massaal invriezen van gevangenen, in groepjes van 300, een besparing van 8 tot 9 miljoen per jaar per groepje op zou leveren.

De menselijke noot werd niet vergeten. In een t.v.-spot van "Watch your watchers" kwam de cipier van de toekomst aan het woord. Hij legde aan de kijker van het verleden uit:

"Vroeger ging een cipier eronder door. Hij werd continu bedreigd met vuisten en besmette injectienaalden. Maar dat is nu voorbij. Ik hoef me thuis niet meer te douchen voor ik mijn vrouw mag kussen. En ik heb maar een keer in de maand nachtdienst. Mijn kinderen vertellen op school trots dat ik conservator ben."

Toen het spotje voor de eerste keer werd uitgezonden kreeg Upfield zijn tweede hartaanval.

Dat kwam zijn zaak ten goede want de journalisten vonden en fotografeerden hem op de intensive care-afdeling en een dag later kwam de *New York Times* in de redactionele kolom op voor zijn standpunt.

Het optreden van Tracy in een late show maakte Upfields succesje echter ongedaan. Tracy was tegen het experiment, en lichtte haar visie pragmatisch toe: "Stel je voor dat ik ooit van Armand zou willen scheiden. Ik kan toch moeilijk toestemming vragen aan een diepvrieskist?"

Dat had Tracy niet moeten zeggen, stelden de opiniepeilingen vast. Driekwart van de mannelijke Amerikanen vond Tracy weliswaar nog steeds aantrekkelijk tot zeer aantrekkelijk, maar de wijze waarop ze haar man in de steek liet kon volgens 90 % absoluut niet door de beugel, waarbij het oordeel niet significant gecorreleerd bleek te zijn met het geslacht van de geënquêteerde.

Zoals het hoort als de publieke opinie is wakker geschud en het eindoordeel heeft uitgesproken, werd er door de diverse partijen geprocedeerd tot aan het Hooggerechtshof toe. Rechter J. Everett H. Mooney was juist tot die kringen doorgedrongen. Of zijn benoeming nu wel of niet te danken was aan een intieme ontmoeting met de zoon van de president, Upfield bezweek twee dagen voor de uitspraak voor de derde en laatste keer.

Het was een mooi vonnis, en ik zal het zo goed mogelijk citeren:

"Kennis genomen hebbende van bla-bla, overwegende bla-bla en met inachtneming van bla-bla, oordeelt bla-bla dat het bla-bla niet bla-bla en wel bla-bla onder voorwaarde dat bla-bla en in alle redelijkheid bla-bla."

Hoewel een enkele commentator met overtuigende opgewondenheid meldde dat dit betekende dat Armand Dechesne, "de beruchte massamoordenaar die aan aids leed", niet aan het experiment mocht deelnemen dachten de meeste omroepen en kranten er anders over. Daar het Hof in al zijn ondoorgrondelijkheid geen nadere verduidelijking noodzakelijk achtte werd Armand, die volgens het laatste medische onderzoek op wat bloeduitstorting rond de anus na kernegezond was, op 17 augustus 1995 in bevroren toestand opgesloten in de isoleercel van blok C.

Het invriezen zelf was een groots gebeuren. Vanaf 14 juli registreerden filmploegen elke stap die Armand tussen de vier muren van de cel deed. Men zag hem in gesprek met dokter Selkin die hem in een close-up vaderlijk een arm op de schouder legde. Met grote deskundigheid maar in een voor leken onbegrijpelijke taal legde dr. Selkin uit wat er allemaal met Armands rustende lichaam zou gebeuren als een cipier per ongeluk het rode knopje van de diepvrieskist in zou drukken. Een in beeld gebracht document toonde aan dat Armand, in overleg met zijn advocaat en gezegend door diens vooruitziende blik, voor de zekerheid honderdduizend dollar aan het voor Tracy vlottende kapitaal had onttrokken en tezamen met een, voor de

camera weggeretoucheerde, donatie van het instituut waar dr. Selkin werkzaam was, op een spaarrekening had vastgezet. Zelfs als de inflatie zou stijgen, zou Armand als multi-miljonair ontwaken hetgeen professor dr. J. Julian Heli - nog immer vertoevend in de wetenschappelijke marge van de samenleving, doch hopen dat hem om een toelichting gevraagd zou worden - deed verzuchten dat eindelijk de machtspositie van bloedzuigende reclasseringsambtenaren aan het wankelen was gebracht.

Ook Tracy werd in de gevangenis gesignaleerd want zij had twee weken tevoren in dezelfde praatshow mogen uitleggen dat zij haar opmerking over de scheiding natuurlijk niet zo bedoeld had. Bovendien schatte Tracy de kans dat het experiment zou slagen bedroevend klein, zoals twee weken na het invriezen zou blijken uit een met een verborgen microfoon opgenomen intiem gesprek tussen haar en haar nieuwe vriendje. Hoe dan ook, voor wie het gesprek met de verborgen microfoon nooit zou horen, zou Tracy in het geheugen gegrift blijven als de moedig-rouwende vrouw die in het zicht van de camera Armand een kusje toe wierp. Ze zorgde er wel voor dat hij haar niet kon aanraken.

Op 17 augustus 1995, rond 8 uur 's avonds, lag het openbare leven stil. Wie niet zelf in de gevangenis aanwezig kon zijn, zat voor de buis. Tussen twee commercials voor Medifrost & Co in nam Armand lachend en zwaaiend afscheid van zijn generatie. De beruchte bijl, of één van de beruchte bijlen, nam hij mee in de kist.

Armand verdween daarmee niet onmiddellijk uit de openbare aandacht. Eén televisiezender sloot een contract met Tracy, dr. Selkin en de gevangenis als contractpartij en zond 24 uur per dag beelden uit van Armands diepvrieskist. Maar niemand kwam aan het rode knopje. De zoon van het door Armand verstukkerde echtpaar probeerde weliswaar een cipier te bewegen om een klein foutje te maken, maar de cipier was zeer integer en de zoon kreeg acht jaar wegens poging tot samenzwering met als oogmerk moord.

Na een week of twee hield het televisiestation het voor gezien en begon een procedure om onder de uitzendrechten uit te komen.

In 100 jaar gebeurt er nogal wat. De president werd twaalf keer belaagd, en in 2041 en 2043 gebeurde dat twee keer op rij met succes. Ook kwamen eindelijk die kernbomuitspattingen die generaties eerder door doemdenkers vingerlikkend voorspeld waren, maar het totale effect daarvan viel mee. De nieuwe generaties hadden wat hoekigere kopjes maar ze bleken over het algemeen immuun te zijn voor straling.

Het machtenspel in de wereld veranderde niet wezenlijk. De eenwording van Europa was volgens sommige deskundigen zeer voorspoedig verlopen, maar andere deskundigen beschouwden het verzoek van Japan om toegelaten te worden tot de E.G. als een teken ervan dat het middel het doel voorbijgeschoten was. In Zuid-Afrika stierf de apartheidsbeweging een stille dood nadat bekend was

geworden dat alle nieuwgeboren negers en negerinnen ingespoten zouden worden met een virus dat in werking zou treden zodra de geslachtscellen in aanraking kwamen met de geslachtscellen van een ander ras. Een paar latijns-amerikaanse landjes kregen andere namen maar bleven knus in handen van drugsbaronnen.

En verder? Nou, O.K., als U het dan zo graag wilt horen: er kwamen allerlei robotjes, en vier dimensionale t.v. enzovoorts. Voor de liefhebbers: er zijn tegenwoordig therapeuten die je oefenen in het dromen van natte dromen zonder dat je wakker wordt. In 2031 werden de wereldkampioenschappen slapend klaar komen voor het eerst georganiseerd.

Maar ik wil U niet vermoeien met dergelijke details. Dit verhaal gaat per slot van rekening over Armand Dechesne.

Op 14 februari 2092 – Armand had enkele jaren strafverkorting gekregen wegens goed gedrag - drukte een piepjong doktertje...

Toch even uitleggen: moeders kunnen zich voor de geboorte laten inspuiten met een scala aan I.Q.-injecties. De discussie over het effect daarvan is nog niet uitgewoed, maar een advocaat van zes of een dokter van vier-en-half is tegenwoordig geen uitzondering meer.

Op 14 februari 2092 drukt dus een piepjong doktertje, dat door de cipier opgetild wordt, op het rode knopje waar hij net bij kan. Meteen daarna drukt hij op een groen knopje. Met veel gezoem en geronk begint de kist zich te ontdoien. De cipier, wiens ouders zich geen injecties konden veroorloven, is 50 jaar en heeft lang naar dit moment uitgekeken.

"Nu gaat het gebeuren," zegt hij.

Maar verbale communicatie is door telepathie-injecties een tikkeltje overbodig geworden en het kleine doktertje zegt dan ook niets terug.

"Ja, nu gaat het gebeuren," zegt de cipier nog maar eens tegen zichzelf.

Het gebeurt inderdaad. Door de glazen deksel trekt Armands gezicht bij. Niet helemaal zoals het hoort, maar in een wereld waar driekwart van de bevolking niet eens meer gevoelig is voor extreme radioactiviteit valt het niet zo op als je een kop hebt als een ijspegel.

Ziet er goed uit, denkt het ventje dat nieuwsgierig over de glazen deksel kruipt. Zijn collega schrijft 300 kilometer verderop zijn bevindingen op. Aan de westkust geeft een twee-jarig wonderkind een van moment tot moment verslag op een symposium:

"Object Armand Dechesne leeft. Alle levensfuncties normaal. Hersenactiviteit in

overeenstemming met de normen van de twintigste eeuw."

Na een uur is het zover dat de deksel kan worden geopend. Armand vindt dat zelf ook want hij tikt met het handvat van de bijl tegen de deksel.

"Ik wil eruit," roept hij

Hij wil eruit, denkt het doktertje.

"Hij wil eruit," zegt de cipier.

Hij wil eruit, denken de 52.734 jongetjes en meisjes die op dezelfde telepathische frequentie hebben afgestemd.

Het doktertje drukt op een knopje en het dekseltje springt open. Armand schiet overeind, pakt zijn bijltje en slijt het hoofd van de cipier.

Geen bijwerkingen, denken 52.735 jongetjes en meisjes. Meteen daarna wordt de verbinding verbroken.